

Znalecký posudek

Při provádění znaleckého posudku předloženého stranou se postupuje stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek vyžádaný orgánem činným v trestním řízení, jak vyplývá z první věty § 110a tr. řádu. To v zásadě platí i pro odstranění vad posudku předloženého stranou, tedy uplatní se § 109 tr. řádu, ovšem v plném rozsahu pouze jeho první věta (potřeba vyžádat od znalce vysvětlení). Přibrání znalce jiného je možné jen tehdy, jsou-li pro to splněny podmínky § 105 odst. 1 tr. řádu a zároveň nejde o důkaz nadbytečný (případně nejsou dány jiné Ústavním soudem aprobované důvody pro neprovedení takového důkazního prostředku). Není možné, aby strana trestního řízení tak mohla donutit orgán činný v trestním řízení přibrat znalce jen proto, že jí předložený znalecký posudek je vadný.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 5 Tdo 359/2019-1998, ze dne 29.5.2019)

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání, které podal obviněný T. H., nar. XY ve XY, trvale bytem XY, proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2018, sp. zn. 7 To 166/2018, jenž rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Břeclavi pod sp. zn. 2 T 178/2017, tak, že podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. řádu se dovolání obviněného T. H. odmítá.

Z odůvodnění:

I. Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu v Břeclavi ze dne 23. 2. 2018, sp. zn. 2 T 178/2017, byl obviněný T. H. uznán vinným pod bodem 1) výroku rozsudku přečinem krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 zákona č. [40/2009](#) Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce jen „tr. zákoník“), a pod bodem 1) a 2) výroku rozsudku přečinem poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Za tyto trestné činy mu byl uložen podle § 222 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Podle § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku byl uložen obviněnému také trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu v obchodních společnostech a družstvech v trvání 2 let. Podle § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku soud dále rozhodl o zabránění věcí konkretizovaných ve výroku rozsudku (počtem kusů a názvem jednotlivých knižních titulů). Postupem podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 tr. řádu dále soud rozhodl o nárocích poškozených na náhradu škody.

2. Proti rozsudku soudu prvního stupně podal obviněný odvolání, o němž rozhodl Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. 9. 2018, sp. zn. 7 To 166/2018, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu z podnětu odvolání obviněného napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným pod bodem 1) výroku rozsudku přečinem krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku, a pod bodem 1) a 2) výroku rozsudku přečinem poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Za tyto trestné činy mu byl uložen podle § 205 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 2 let. Podle § 101 odst. 2 písm. e) tr. zákoníku rozhodl odvolací soud také o zabránění věcí uvedených ve výroku rozsudku. Podle § 228 odst. 1 a § 229 odst. 2 tr. řádu rozhodl též o

nárocích poškozených na náhradu škody.

3. Uvedených trestných činů, pro něž byl uznán vinným, se obviněný podle rozsudku soudu druhého stupně dopustil (zjednodušeně uvedeno) následovně. Pod bodem 1) výroku rozsudku byl uznán vinným tím, že poté, co ke dni 30. 9. 2013 ukončil funkci jednatele v obchodní společnosti T., (nyní v likvidaci), IČ XY, se sídlem XY (dále jen „T.“), využil skutečnosti, že měl nadále ve svém držení její nepřenosné platební karty a provedl několik výběrů finanční hotovosti z bankomatů podrobně rozvedených ve výroku rozhodnutí a vybrané finanční prostředky si ponechal pro svoji potřebu. Tímto jednáním způsobil obchodní společnosti T. a jejím věřitelům škodu ve výši 88 017,31 Kč, jejichž pohledávky vůči obchodní společnosti T. zůstaly neuhrazeny, neboť obchodní společnost T. neměla jiný majetek postačující k úhradě svých závazků, což obviněný věděl. Pod bodem 2) výroku rozsudku obviněný jako jednatel obchodní společnosti T. a současně jako jednatel obchodní společnosti A., IČ XY, se sídlem XY (dále jen „A.“), s vědomím neuhrazených závazků obchodní společnosti T. přenechal k dalšímu nakládání bez jakéhokoliv protiplnění obchodní společnosti A. knihy specifikované ve výroku rozsudku ve vlastnictví obchodní společnosti T. v hodnotě nejméně 663 006,80 Kč. Tímto jednáním současně způsobil škodu věřitelům obchodní společnosti T., jejichž pohledávky vůči obchodní společnosti T. zůstaly neuhrazeny, neboť neměla jiný majetek postačující k úhradě vlastních závazků, což obviněný věděl.

II. Dovolání obviněného

4. Obviněný podal proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně prostřednictvím svého obhájce dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, neboť rozsudky soudů nižších stupňů spočívají podle obviněného na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném hmotněprávním posouzení.

5. Obviněný nejprve (pod bodem II. svého dovolání) zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Následně (pod bodem III.) se vyjádřil k jednotlivým bodům výroku o vině napadeného rozsudku. Předně namítl existenci tzv. extrémního rozporu mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů nižších stupňů, které by se podle něj mohly projevit také v nesprávném právním posouzení skutku. Následně rozváděl k oběma bodům výroku o vině napadeného rozsudku své výhrady a polemizoval s hodnocením důkazů provedeným soudy nižších stupňů. Pokud jde o bod 1) výroku napadeného rozsudku, vytkl soudům nižších stupňů především to, že nebraly v úvahu všechny důkazy, zejména doklad o předání hotovosti ve výši 94 000 Kč J. R., novému jednatele a společníkovi obchodní společnosti T. Tento důkaz soudy nižších stupňů podle obviněného ignorovaly, přitom prokazoval, že obviněný si vybrané peníze neponechal. V případě bodu 2) výroku o vině napadeného rozsudku namítl chybné zjištění ceny knih a tím i výše škody způsobené obchodní společnosti T., resp. jejím věřitelům. Soudům nižších stupňů vytkl, že si neopatřily znalecký posudek ani odborné vyjádření a že vycházely z účetních dokladů a sdělení dalších obchodních společností, které uvedené knihy kupovaly a následně prodávaly. S takovým postupem obviněný nesouhlasil. Navíc zopakoval svou dřívější obhajobu, že z obchodní společnosti T. byly ve skutečnosti tzv. vyvedeny jen knihy defektní a opotřeбенé („zmetky“), které neměly soudy nižších stupňů deklarovanou cenu. Dále rozvedl své úvahy a výklad ustanovení trestního řádu, kdy je namístě přistoupit k příbrání znalce. Připomněl též judikaturu Ústavního soudu k tzv. opomenutým důkazům. Z uvedených důvodů měl obviněný za to, že nenaplnil objektivní stránku přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku. Pod bodem IV. také namítl, že odvolací soud postupoval v rozporu s ustanovením § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu, pokud učinil nové rozhodnutí, aniž byl skutkový stav soudem prvního stupně správně zjištěn, případně odvolacím soudem doplněn, jak mělo vyplývat z námitek uvedených pod bodem III. dovolání. Obviněný proto navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů nižších stupňů a aby věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření k dovolání a replika obviněného

6. K dovolání obviněného se vyjádřil nejvyšší státní zástupce prostřednictvím státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněného zasláno soudem prvního stupně. Státní zástupkyně nejprve upozornila na výklad ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu zaujatý v judikatuře. Následně uvedla, že v daném případě nelze tzv. extrémní nesoulad mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními soudů nižších stupňů dovodit. Soudy nižších stupňů se věcí náležitě zabývaly, ve smyslu § 2 odst. 5 tr. řádu zjistily skutkový stav, o němž neměly pochybnosti, hodnocení důkazů odpovídalo ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Z provedených důkazů jednoznačně vyplývalo, že obviněný si vybrané peníze skutečně ponechal, což náležitě soudy nižších stupňů odůvodnily. Dále obviněný zmařil uspokojení věřitelů jiné osoby tím, že dílem zcizil a dílem odstranil část majetku dlužníka a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu. Státní zástupkyně vyjádřila přesvědčení, že soudy nižších stupňů provedené důkazy (resp. důkazní prostředky) nijak nedeformovaly, učinily na jejich základě a v souladu s nimi odpovídající skutkové závěry, které též náležitě právně posoudily. Státní zástupkyně odmítla, že by se soudy nižších stupňů dopustily namítaných procesních pochybení. Není podle ní pravdou, že by odvolací soud postupoval v rozporu s ustanovením § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu, když se měl odchýlit od skutkového zjištění soudu prvního stupně, aniž by sám provedl důkazy, neboť odvolací soud jednak doplnil dokazování výsledkem svědkyně A. V. a jednak vycházel z důkazů provedených před soudem prvního stupně. Tento postup byl zcela v souladu s ustanovením § 259 odst. 3 tr. řádu. Námitce obviněného, že soudy nižších stupňů ke zjištění výše škody neopatřily znalecký posudek ani odborné vyjádření, oponovala tím, že v trestním řízení závisí pouze na úvaze soudu, který z vyhledaných, předložených nebo navržených důkazů provede. Pokud jde o znalecký posudek a výslech znalce Jaroslava Holého, soud prvního stupně dospěl k závěru, že nebyl schopen vzhledem ke svému zaměření a nedostatek listin a důkazů posoudit otázku skutečné hodnoty movitých věcí (knih), které se staly předmětem zcizení a jeho závěry byly ve zřejmém rozporu s objektivně zjištěnými skutečnostmi. Konstatovala, že naplnění kvalifikačního znaku značné škody vyplynulo z jiných důkazních prostředků, a to z listin vypovídajících o okolnostech uskutečněného prodeje předmětných knih obchodní společnosti A., tedy byly zjištěny skutečné tržní ceny knih, jež jsou podle § 137 tr. zákoníku rozhodné pro stanovení výše způsobené škody. To byl také důvod, proč soud prvního stupně nepostupoval podle § 105 odst. 1 tr. řádu a nepřibral znalce k určení ceny knih a tím i výše škody, neboť vycházel z toho, že výše škody prokazatelně vyplývá z listinných důkazů. Proto také dále nepostupoval podle § 109 tr. řádu, jak požadoval obviněný. Státní zástupkyně v této souvislosti uvedla, že námitky ohledně procesu dokazování (včetně použitelnosti znaleckého posudku Jaroslava Holého) obsahově neodpovídají uplatněnému dovolacímu důvodu. Jejich prostřednictvím totiž obviněný zpochybnil skutkový stav zjištěný soudy nižších stupňů a napadl správnost provádění a následně hodnocení důkazů, aniž by respektoval výsledky provedeného dokazování. V mezích uplatněného dovolacího důvodu podle státní zástupkyně by snad mohla být námitka obviněného, že skutek, jímž byl obviněný uznán vinným, nenaplnuje objektivní stránku trestného činu poškození věřitele. Ovšem také podstata této námítky podle státní zástupkyně spočívala v tvrzeném chybném zjištění výše škody, kterou ale soudy nižších stupňů spolehlivě určily (jako minimální) skutečnou prodejní cenou uvedených knih. Tyto knihy v celkové hodnotě 663 006,80 Kč přitom představovaly jediný zpeněžitelný majetek obchodní společnosti T. a celková výše pohledávek věřitelů tuto částku výrazně přesahovala. Z uvedených důvodů proto státní zástupkyně navrhla, aby Nejvyšší soud podané dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. řádu. Současně vyslovila souhlas, aby tak Nejvyšší soud i pro případ jiného rozhodnutí učinil v neveřejném zasedání.

7. Na vyjádření státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství reagoval obviněný, jemuž bylo zasláno k případné replice, tak, že setrval na svých námitkách uvedených v dovolání a naopak poté polemizoval s argumentací státní zástupkyně. Soudům nižších stupňů i státnímu zástupci vytkl chybné určení výše škody v případě skutku pod bodem 2) výroku napadeného rozsudku. Dále svou

pozornost soustředil na výklad § 137 tr. zákoníku, upozorňoval na význam slova „obvykle“, které vylučuje jeden či dva ojedinělé prodeje, navíc učiněné mimo běžný trh, tedy mezi dvěma společnostmi obchodujícími s knihami, které si takto navzájem narovnávaly svoje závazky z obchodního styku. Vytkl, že orgány činné v trestním řízení postupovaly v tomto případě v rozporu s rozhodnutím č. [19/1993](#) Sb. rozh. tr. Takový postup orgánů činných v trestním řízení považoval za zásah do svého práva na spravedlivý proces a do práva na obhajobu. Znovu upozornil, že soudy nižších stupňů měly knihy za nové a nepoškozené, aniž by jakkoliv zkoumaly a zohlednily jejich skutečný stav v době spáchání trestného činu. Podle obviněného tak jsou důvodné pochybnosti o ceně předmětných knih, od níž se následně odvíjí i určení znaku škody. Tuto pochybnost nelze rozptýlit konstatováním, že znalec měl jinou specializaci a nebyl seznámen se spisem. Obviněný připomněl, že měl být vypracován nový znalecký posudek, který by bral v potaz stanovení obvyklé ceny tak specifického zboží jako jsou nadlimitní knihy. Orgány činné v trestním řízení tak postupovaly nesprávně a v rozporu s § 109 tr. řádu.

IV. Posouzení důvodnosti dovolání

a) Obecná východiska

8. Nejvyšší soud nejprve zjistil, že jsou splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení a zabýval se otázkou povahy a opodstatněnosti uplatněných námitek ve vztahu k označeným dovolacím důvodům.

9. Dovolání je svou povahou mimořádným opravným prostředkem, který na rozdíl od odvolání není možné podat z jakéhokoli důvodu, ale jen z některého z taxativně vymezených důvodů v § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, resp. v § 265b odst. 2 tr. řádu. Podání dovolání z jiného důvodu je vyloučeno. Přitom nestačí, aby zákonný dovolací důvod byl jen formálně deklarován, ale je třeba, aby námitky dovolatele takovému důvodu také svým obsahem odpovídaly. Obviněný uplatnil dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu.

10. Obecně lze konstatovat, že dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu je možno podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Jde tedy o nesprávný výklad a použití norem trestního práva hmotného, případně na něj navazujících hmotněprávních norem jiných právních odvětví. Podstatou je vadné uplatnění příslušných ustanovení hmotného práva na skutkový stav zjištěný soudem prvního a druhého stupně. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu je dán zejména tehdy, jestliže skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplnuje znaky žádného trestného činu. Nesprávné právní posouzení skutku může spočívat i v tom, že rozhodná skutková zjištění sice potvrzují spáchání určitého trestného činu, ale soudy nižších stupňů přesto dospěly k závěru, že nejde o trestný čin, ačkoli byly naplněny všechny jeho zákonné znaky. Tento dovolací důvod ovšem nespočívá v případném procesním pochybení soudů nižších stupňů ani v tom, že se dovolatel sice domáhá použití norem hmotného práva, ale na takový skutek, k němuž dospěl vlastní interpretací provedených důkazů, které soudy prvního a druhého stupně vyhodnotily odlišně od názoru dovolatele. Dovolání s poukazem na citovaný důvod tudíž nemůže být založeno na námitkách proti tomu, jak soudy hodnotily důkazy, jaká skutková zjištění z nich vyvodily, jak postupovaly při provádění důkazů, v jakém rozsahu provedly dokazování apod. Dovolání je koncipováno jako mimořádný opravný prostředek a je tudíž určeno k nápravě pouze závažných právních vad pravomocných rozhodnutí.

b) Námitky neodpovídající dovolacímu důvodu

11. Obviněný však ve svém dovolání vytýkal rozhodnutím soudů nižších stupňů vlastně výhradně jen nesprávné zjištění skutkového stavu, k němuž tyto soudy dospěly údajným nesprávným způsobem

hodnocení důkazů, pokud zmínil nesprávnou právní kvalifikaci, vázal ji vždy na tvrzené nedostatky ve skutkových zjištěních a žádal hmotněprávní ustanovení aplikovat na jiný, než soudy nižších stupňů zjištěný skutkový stav. Především namítal, že soud prvního stupně vůbec (či řádně) nehodnotil provedené důkazy, zejména cenu movitých věcí (knih) a účetní doklad o předání finanční hotovosti vybrané z firemního účtu J. R. Takové námitky však neodpovídají uplatněnému dovolacímu důvodu, jak byl vymezen shora.

12. Obviněný především ve svém dovolání při uplatnění svých námitek vycházel ze zcela jiného než soudy nižších stupňů zjištěného skutkového stavu (jednak že předal vybranou finanční hotovost novému jednateli, jednak že knihy vyvedené z obchodní společnosti T. neměly prakticky žádnou hodnotu, případně jejich hodnota činila jen 20 917 Kč, ač soudy nižších stupňů v obou případech dospěly k odlišným skutkovým závěrům). Činil tak na podkladě odlišné interpretace provedených důkazů, které hodnotil izolovaně a nikoliv ve vzájemných souvislostech, jak to učinily soudy nižších stupňů. Dovolával se tak případné aplikace hmotného práva na jím prezentovanou verzi skutkového děje (jak bylo uvedeno výše), ač se soudy prvního i druhého stupně přiklonily k verzi jiné (že si peníze ponechal a že cena knih byla 663 006,80 Kč), kterou ve svých rozhodnutích přesvědčivě zdůvodnily. Se shodnými námitkami se řádně vypořádal jak soud prvního stupně, tak i odvolací soud, neboť byly též součástí obhajoby obviněného a obsahem podaného odvolání. Nejvyšší soud zpravidla odmítne jako zjevně neopodstatněné takové dovolání, v němž obviněný pouze opakuje tytéž námitky, jimiž se snažil zvrátit již rozhodnutí soudu prvního stupně, pokud se jimi odvolací soud zabýval (v tomto případě srov. zejména str. 9 až 11 jeho rozsudku) a vypořádal se s nimi náležitým a dostatečným způsobem (podobně viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. 5 Tdo 86/2002, uveřejněné pod č. T 408. ve svazku 17 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, který vydávalo Nakladatelství C. H. Beck, Praha 2002).

13. Nejvyšší soud k tomu upozorňuje, že dovolání nenahrazuje řádné opravné prostředky a jeho podání není přípustné ve stejném rozsahu, jaký je charakteristický pro řádné opravné prostředky. Z tohoto hlediska je nutné posuzovat i naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, na jehož podkladě nelze zvažovat samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno, ani prověřovat úplnost provedeního dokazování a správnost hodnocení jednotlivých důkazů, jak se toho obviněný domáhal. Uvedený výklad zaujal Nejvyšší soud např. ve svém usnesení ze dne 7. 8. 2002, sp. zn. 5 Tdo 482/2002 (publikovaném pod č. T 420. ve svazku 17 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, který vydávalo Nakladatelství C. H. Beck, Praha 2002).

14. V tomto směru je třeba připomenout, že dokazování je doménou především soudu prvního stupně s možnou korekcí v řízení před soudem druhého stupně jako soudem odvolacím, nikoli však v řízení o dovolání. Dokazování je ovládáno zásadami jeho se týkajícími, a to zásadou vyhledávací, bezprostřednosti a ústnosti, volného hodnocení důkazů a presumpcí nevin. Hodnotit důkazy tak může jen ten soud, který je také v souladu s principem bezprostřednosti a ústnosti provedl, protože jen díky tomu může konkrétní důkazní prostředek vyhodnotit a získat z něj relevantní poznatky. Zásada bezprostřednosti ve spojitosti se zásadou ústnosti zde hraje významnou roli, soud je přímo ovlivněn nejen samotným obsahem důkazního prostředku, ale i jeho nositelem (pramenem důkazu). Jen takový způsob dokazování může hodnotícímu orgánu poskytnout jasný obraz o dokazované skutečnosti a vynést rozhodnutí pod bezprostředním dojmem z provedených důkazů. I odborná literatura (např. JELÍNEK, J. a kol. Trestní právo procesní. 5. vydání. Praha: Leges, 2018, str. 170 a násl.) uznává, že nejlepší cestou pro správné rozhodnutí je zhodnocení skutkových okolností na podkladě bezprostředního dojmu z přímého vnímání v osobním kontaktu.

15. V návaznosti na uvedená východiska k výkladu a použití dovolacího důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu lze uvést, že dovolání obviněného je založeno především na námitkách nesprávného hodnocení důkazů, postupu při dokazování a jeho rozsahu. Jde tak výlučně o námitky

procesního charakteru, které pod vymezený dovolací důvod zásadně nespádají. Nadto obviněný ani v tomto směru, jak bude uvedeno níže, nemá pravdu. Nelze přisvědčit ani dalším námitkám procesního charakteru, v důsledku nichž měl být soudy nižších stupňů nesprávně zjištěn skutkový stav, které též neodpovídají uplatněnému ani žádnému jinému dovolacímu důvodu. Tak předně není pravdou, že odvolací soud rozhodl v rozporu s pravidly uvedenými v § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu. Jednak není pravdou, že by odvolací soud změnil skutková zjištění soudu prvního stupně, která vlastně zcela převzal, pouze správně soudem prvního stupně zjištěný skutkový stav odlišně právně kvalifikoval, neboť podle názoru odvolacího soudu obviněný nepoškodil svým jednáním svého věřitele ve smyslu § 222 odst. 1 tr. zákoníku, ale věřitele jiné osoby ve smyslu § 222 odst. 2 tr. zákoníku (vůči tomu vzhledem k § 114 odst. 2 tr. zákoníku ovšem námitky obviněného nesměřovaly, nadto obě uvedená ustanovení mají pro obviněného v trestání v zásadě stejné důsledky). Nadto není ani pravdou, že by odvolací soud sám dokazování nedoplňoval, neboť provedl výslech svědkyně A. V., která však nepotvrdila, že by pro svědka J. R. měla převzít inkriminovanou finanční hotovost. Stejně tak není důvodná výhrada obviněného, že nebyl přibrán znalec k ohodnocení ceny knih, neboť soudy nižších stupňů vycházely k průkazných listin a důvodně uzavřely, že znaleckého posudku nebylo třeba, jakož i že ze znaleckého posudku strany nebylo možno při stanovení ceny vycházet (více viz níže).

16. Bez možnosti přezkumu na podkladě takto formulovaného dovolání (jako obiter dictum) může Nejvyšší soud pouze na základě znalosti trestního spisu dodat, že výhrady obviněného obsažené v dovolání, které byly součástí jeho obhajoby před soudy nižších stupňů, jsou zcela nedůvodné. Soudy nižších stupňů na základě provedených a náležitě vyhodnocených důkazů zcela důvodně uzavřely, že obviněný byl ten, kdo prostřednictvím bankomatů vybíral peníze z účtů obchodní společnosti T., ač pro to v době, kdy již nebyl jejím jednatelem, nebyl důvod, a že tyto peníze si ponechal. Jeho obhajobu, že je předal J. R. prostřednictvím asistentky, nepotvrdil svou výpovědí ani svědek J. R., ani svědkyně A. V. Stejně tak není pravdou, že by vycházely z velmi omezeného penza důkazních prostředků, případně je nehodnotily, jak uváděl obviněný, naopak především soud prvního stupně provedl poměrně rozsáhlé dokazování, aby si učinil plastický obraz o jednání obviněného, který vybral z účtu obchodní společnosti T. v době, kdy již nebyl jejím jednatelem, peněžní prostředky v celkové výši 88 017,31 Kč, jež si následně ponechal. Toto jeho jednání bylo totiž součástí zamýšleného tzv. vytunelování uvedené společnosti, kterou posléze v podstatě jako prázdnou schránku přenechal J. R., jehož vcelku důvodně soud prvního stupně označil za tzv. bílého koně. Obviněný totiž z této obchodní společnosti postupně vyvedl prakticky veškerý majetek, z něhož byly nejcennější předmětné knihy, jež přenechal obchodní společnosti A., s níž nadále hodlal ve stejném oboru podnikat. Ve svém důsledku tímto svým jednáním směřujícím vůči obchodní společnosti T. poškodil též její věřitele, kteří se nemohli uspokojit z žádného jiného majetku uvedeného dlužníka, přitom souhrn jejich pohledávek významně převyšoval hodnotu obviněným vyvedeného majetku (v podobě jednak finanční hotovosti, jednak ceny knih).

17. Obviněný dále nedůvodně (a mimo uplatněný dovolací důvod) namítal porušení ustanovení § 105 a § 109 tr. řádu soudem prvního stupně. Podle § 105 odst. 1 tr. řádu vyžádá orgán činný v trestním řízení odborné vyjádření, je-li k objasnění skutečnosti důležité pro trestní řízení třeba odborných znalostí. Jestliže pro složitost posuzované otázky není takový postup dostačující, přibere orgán činný v trestním řízení znalce. Také strana může též předložit podle § 110a tr. řádu znalecký posudek, který tak má (po tzv. velké novele zákonem č. [265/2001](#) Sb.) povahu znaleckého posudku (a nikoli pouhého listinného důkazu, jak dříve uváděla aplikační praxe - viz rozhodnutí č. 66/1980-I. Sb. rozh. tr.), pokud splňuje zákonem požadované náležitosti a obsahuje doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku. Tento znalecký posudek nelze odmítnout jen proto, že byl předložen stranou (§ 89 odst. 2 tr. řádu). Každý znalecký posudek však podléhá volnému hodnocení důkazů stejně jako jiné důkazy podle § 2 odst. 6 tr. řádu (viz též rozhodnutí č. 40/1972-I Sb. rozh. tr.). Účelem znaleckého posudku podle § 105 tr. řádu je objasnění skutkových okolností na základě odborných znalostí v příslušném oboru (viz rozhodnutí č. [56/1965](#) Sb. rozh. tr.).

Soud sice nemůže nahrazovat znalecký posudek svým laickým názorem na problematiku vyžadující odborný názor (rozhodnutí č. 40/1972-I. Sb. rozh. tr.), nicméně musí znalecký posudek vyhodnotit, a to jak pokud jde o jeho konečný výsledek (tj. písemný posudek znalce, příp. jeho závěry vyřčené ústně při jeho výslechu), tak i pokud jde o proces jeho utváření (jeho přípravu, zajištění podkladů, zvolenou metodologii, způsob vyvozování závěrů, ale též procedurální otázky příbrání znalce, zadání znaleckého posudku apod.) – viz k tomu instruktivně např. MUSIL, J. Hodnocení znaleckého posudku. Kriminální právo, č. 3/2010, s. 182 a násl. Dostupné [online] k 3. 7. 2019 z: <https://www.mvcr.cz/clanek/hodnoceni-znaleckeho-posudku.aspx>. Pokud však orgány činné v trestním řízení zjistí potřebné informace jiným ověřitelným způsobem, znaleckého posudku vůbec není třeba.

18. V této trestní věci soud prvního stupně provedl v hlavním líčení znalecký posudek strany (č. l. 1785-1815) ze dne 30. 10. 2017, který zpracoval Jaroslav Holý, znalec z oboru ekonomika - odvětví ceny a odhady se specializací starožitnosti, výtvarné umění, knihy, archiválie, dále z oboru školství a kultura, jednak odvětví tisk se specializací posuzování archivního charakteru písemností, jednak odvětví umění výtvarné se specializací knihy, staré tisky, obrazy, grafika a plastika, a to výslechem znalce v hlavním líčení. Soud prvního stupně, jak vyplývá z odůvodnění jeho rozsudku (viz bod 33. na str. 22), jej vyhodnotil tak, že znalec nebyl způsobilý stanovit cenu knih ve smyslu § 137 tr. zákoníku, protože skutečná odbornost znalce neodpovídala předmětu podnikání obchodní společnosti T., navíc jeho závěry byly ve zřejmém rozporu s objektivně zjištěnými skutečnostmi, neboť znalec neměl k dispozici (tj. nebyly mu zadavatelem předloženy a sám nevyhledal) patřičné podklady ke zpracování znaleckého posudku v této trestní věci a nebyl ani seznámen s obsahem trestního spisu. V hlavním líčení mu byla předložena část listinných důkazů (obsažených v trestním spise na č. l. 1445-1466) a byly mu sděleny skutečnosti ohledně provedených převodů knih. Znalec nebyl schopen reagovat na tyto skutečnosti a setrval na svém závěru, že hodnota knih je nulová, ač ty samé knihy byly předmětem obchodu a bylo za ně inkasováno peněžní plnění ve výši 663 006,80 Kč. Soud prvního stupně tak zcela důvodně z takového znaleckého posudku nevycházel, neboť jeho závěry byly jinými důkazními prostředky oprávněně shledány nesprávnými (chyby byly shledány především při zadání znaleckého posudku znalci bez potřebné specializace, v přijetí tohoto úkolu znalcem, v nepředložení potřebných informací pro jeho zpracování zadavatelem, v samotném postupu znalce, který si nevyhledal pro zpracování znaleckého posudku potřebné relevantní informace, ve zvolené metodologii a postupu při utváření znaleckých závěrů).

19. Lze tedy konstatovat, že soud prvního stupně při hodnocení uvedeného znaleckého posudku a závěrů znalce správně hodnotil celý proces utváření znaleckého důkazu, průběh znaleckého zkoumání a věrohodnost jeho závěru i z pohledu dalších provedených důkazů (tj. ve vzájemných souvislostech), přičemž kriticky hodnotil i úplnost a bezvadnost podkladových materiálů, které znalec použil při svém zkoumání a formulování svých závěrů - srov. k tomu též nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 4. 2007, sp. zn. III. ÚS 299/06, publikovaný pod č. 73/2007 ve svazku č. 45 na str. 149 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (dále ve zkratce jen „Sb. nál. a usn.“).

20. Současně však soud prvního stupně též zcela důvodně nepřistoupil k příbrání znalce jiného, jak předvídá § 109 tr. řádu in fine, neboť se takový postup jevil soudu prvního stupně nadbytečným. V tom je třeba dát soudu prvního stupně za pravdu. Uvedené ustanovení § 109 tr. řádu v druhé větě totiž pamatuje na případ, kdy orgány činné v trestním řízení mají za to, že je třeba k objasnění skutečnosti důležité pro trestní řízení odborných znalostí, tedy na případ, kdy samy orgány činné v trestním řízení jsou přesvědčeny o tom, že bez znaleckého posudku nelze důležitou okolnost objasnit. V takovém případě je na místě znalce přibrat (je však možno vycházet i ze znaleckého posudku předloženého stranou), v případě pochybností o správnosti takového znaleckého posudku, jeho nejasnosti nebo neúplnosti, pak postupovat podle § 109 tr. řádu, tj. nejprve žádat po znalci vysvětlení, případně (nevedlo-li by to k výsledku) dokonce přibrat znalce jiného. Není však třeba

přibrat znalce jiného, pokud je shledán nesprávným znalecký posudek předložený stranou (podle § 110a tr. řádu), pokud zároveň orgány činné v trestním řízení (zde soud) mají za to, že skutečnost důležitou pro trestní řízení je možno objasnit jinak, jiným způsobem (např. listinnými důkazy), takže není třeba znalce přibrát a není ani třeba vyžádat odborné vyjádření. Tak tomu bylo i v daném případě.

21. Bylo by totiž zcela v rozporu se základními zásadami ovládajícími trestní řízení, pokud by v takovém případě byl soud nucen přibrát znalce a objasňovat tímto způsobem skutečnosti, které považuje za prokázané jinými důkazními prostředky. Jak bylo vysvětleno shora, dokazování je ovládáno zásadou vyhledávací, bezprostřednosti a ústnosti, volného hodnocení důkazů a presumpcí nevin, cílem postupu orgánů činných v trestním řízení při dokazování je zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro jejich rozhodnutí (§ 2 odst. 5 tr. řádu, tzv. zásada materiální pravdy). Pokud soud považuje určitou okolnost za prokázanou, neprovádí k ní již další důkazní prostředky, naopak ty, které byly stranami navrženy, jako nadbytečné zamítne. Stranou navržený důkaz se pak jen z toho důvodu nestává opomenutým důkazem, neboť v konečné fázi je to soud, kdo rozhoduje o rozsahu provedení dokazování (viz k tomu bohatou judikaturu zejména Ústavního soudu – např. náleze ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, publikovaný pod č. 10/1995 ve svazku č. 3 na str. 51 Sb. nál. a usn., náleze ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 95/97, publikovaný pod č. 76/1997 ve svazku č. 8 na str. 231 Sb. nál. a usn., náleze ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 173/02, publikovaný pod č. 127/2002 ve svazku č. 28 na str. 95 Sb. nál. a usn., náleze ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, publikovaný pod č. 26/2004 ve svazku č. 32 na str. 239 Sb. nál. a usn., náleze Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, publikovaný pod č. 91/2004 ve svazku č. 33 na str. 377 Sb. nál. a usn., náleze Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 177/04, publikovaný pod č. 172/2004 ve svazku č. 35 na str. 315 Sb. nál. a usn.). Zásada volného hodnocení důkazů přitom podle uvedené judikatury Ústavního soudu, v níž se zabýval tzv. opomenutými důkazy, neznamená, že by soud ve svém rozhodování (v úvahách nad ním) měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry (zjištění) opře a které opomene. Neakceptování důkazního návrhu obviněného lze totiž založit toliko třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno. V daném případě považoval soud prvního stupně s ohledem na jiné důkazy cenu knih za zjištěnou spolehlivě a bez důvodných pochybností jiným způsobem, a proto považoval přibrání jiného znalce za zcela nadbytečné.

22. Dále lze doplnit, že postup podle § 109 tr. řádu druhá věta předpokládá, že stále jsou splněny podmínky uvedené v § 105 odst. 1 tr. řádu, tj. že je třeba k objasnění skutečnosti důležité pro trestní řízení odborných znalostí, tj. nejsou-li tyto podmínky splněny, postup § 109 tr. řádu druhá věta se neuplatní. Bylo by to též v rozporu s procesní ekonomikou a hospodárností trestního řízení, pokud by orgány činné v trestním řízení byly nuceny opatřovat nákladné znalecké posudky (popř. odborná vyjádření), pokud by je považovaly za důkazy tzv. nadbytečné, neboť ona důležitá skutečnost (lépe okolnost) je prokázána jiným, hospodárnějším způsobem. Navíc v daném případě šlo o odstraňování vad znaleckého posudku předloženého stranou, tyto vady se již jen z důvodu jiného zaměření znalce a jeho neschopnosti správný posudek podat nepodařilo odstranit ani jeho výslechem podle § 108 tr. řádu, v jehož rámci měl vysvětlit písemně podaný posudek ve smyslu § 109 tr. řádu první věta. Při provádění znaleckého posudku předloženého stranou se postupuje stejně, jako by se jednalo o znalecký posudek vyžádaný orgánem činným v trestním řízení, jak vyplývá z první věty § 110a tr. řádu. To v zásadě platí i pro odstranění vad posudku předloženého stranou, tedy uplatní se § 109 tr.

řádu, ovšem v plném rozsahu pouze jeho první věta (potřeba vyžádat od znalce vysvětlení). Věta druhá § 109 tr. řádu má svůj shora naznačený logický limit, neboť přibrání znalce jiného je možné jen tehdy, jsou-li pro to splněny podmínky § 105 odst. 1 tr. řádu a zároveň nejde o důkaz nadbytečný (případně nejsou dány jiné Ústavním soudem aprobované důvody pro neprovedení takového důkazního prostředku). Není totiž možné, aby strana trestního řízení tímto způsobem mohla donutit orgán činný v trestním řízení přibrat znalce jen proto, že jí předložený znalecký posudek je vadný. Takový výklad užitý obviněným vede k absurdnímu důsledku, a sice že by soud na jednu stranu sice mohl nevyhovět návrhu obviněného znalce přibrat, neboť má objasňovanou skutečnost za prokázanou, avšak musel by na druhou stranu odstraňovat vady znaleckého posudku předloženého stranou nejen vyžádáním vysvětlení, ale dokonce i přibráním znalce jiného, neboť takový výklad vede ve skutečnosti k úplnému popření výchozího pravidla, že rozsah dokazování určuje soud, přičemž v tomto případě by byl reálně určován stranou (*argumentum reductionis ad absurdum*). Navíc soud prvního stupně podle shora uvedené uznávané judikatury Ústavního soudu, pokud považoval uvedené skutečnosti za prokázané jiným způsobem, totiž dokonce mohl (resp. dokonce měl) odmítnout stranou předložený znalecký posudek a neprovést jej – shodně k tomu též ŠÁMAL, P. a kol. Trestní řád I. § 1 až 156. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, str. 1612. Pouhé připuštění tohoto důkazního prostředku soudem prvního stupně současně nutně neznamená, že by soud prvního stupně přehodnotil potřebnost znaleckého zkoumání objasňované okolnosti (ceny předmětných knih). K uvedenému lze jen dodat, že se znaleckým posudkem předloženým stranou se (i přes obecnou deklaraci v § 110a tr. řádu) nenakládá zcela shodně jako se znaleckým posudkem znalce přibraného orgánem činným v trestním řízení, což dokládají i úvodní slova § 110a tr. řádu, podle nichž je třeba, aby znalecký posudek měl všechny zákonem požadované náležitosti a doložku znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, čímž se nahrazuje poučení znalce orgánem činným v trestním řízení podle § 106 tr. řádu.

23. Relevantní pro účely rozhodnutí dovolacího soudu nejsou ani námitky obviněného obsažené v replice k vyjádření státní zástupkyně, že soudy nižších stupňů nesprávně vycházely ze skutečné prodejní ceny předmětných knih, což podle něj neodpovídá ustanovení § 137 tr. zákoníku, neboť šlo o jednorázový prodej a nikoli o cenu „obvykle“ dosahovanou. Na margo této výhrady je především třeba upozornit, že nebyla součástí původního dovolání, ale byla vznesena až po uplynutí dovolací lhůty, avšak rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (viz § 265f odst. 2 tr. řádu). Přesto lze uvést, že ani s touto výhradou obviněného není možno zcela souhlasit, naopak i v tomto směru lze považovat postup soudů nižších stupňů za odůvodněný. Soudy nižších stupňů totiž vycházely ze skutečně dosažené ceny knih v tržním prostředí obchodu s knižními tituly. Dokonce lze uvést, že zvolený postup soudů nižších stupňů byl pro obviněného výhodnější oproti tomu, jehož se (v kontextu zákonné úpravy § 137 tr. zákoníku) domáhal obviněný, protože soudy nižších stupňů vlastně vycházely z ceny velkoobchodní, zatímco obviněný upozorňoval na cenu „obvyklou“, jíž se rozumí legální cena maloobchodní (určená pro koncového zákazníka), která je standardně (za běžného chodu okolností) vyšší v porovnání s cenou velkoobchodní, neboť je navýšena o tzv. marži maloobchodníka (jež se počítá jako rozdíl mezi cenou prodejní a nákupní, uvádí-li se v procentech, pak jako poměr z ceny prodejní), která kryje náklady obchodního mezičlánku a z níž je tvořen i jeho zisk. Obecně se skutečně nepřipouští vycházet při stanovení výše škody z ceny velkoobchodní (viz např. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až § 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1409). V daném případě má takový postup soudů nižších stupňů své určité ratio, protože šlo o vyvedení majetku z jednoho velkoobchodu do jiného, jejichž prodejní možnosti na knižním trhu při prodeji velkého počtu kusů týchž titulů jsou podobné (tedy velkoobchod by nebyl s to prodat takové množství knih za ceny maloobchodní, neprovozuje-li obchodní síť). Především by se ale obviněný, pokud by tuto svou námitku uplatnil řádně v dovolání, domáhal zhoršení svého postavení, neboť přehodnocení cen knih z velkoobchodních na maloobchodní by bylo postupem jednoznačně v jeho neprospěch, avšak k podání dovolání v neprospěch obviněného je oprávněn pouze nejvyšší státní zástupce, jak vyplývá z § 265d odst. 1 písm. a) tr. řádu, tedy obviněný

by byl k takovému dovolání osobou neoprávněnou.

24. Nejvyšší soud nezjistil ani porušení základních práv obviněného, a to ani porušení práva na spravedlivý proces. Nejvyšší soud přitom interpretoval a aplikoval uvedené podmínky připuštění dovolání tak, aby dodržel maximy práva na spravedlivý proces vymezené Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, Listinou základních práv a svobod, a v neposlední řadě též judikaturou Ústavního soudu (srov. zejména stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. března 2014, sp. zn. Pl. ÚS-st. 38/14, vyhlášené jako sdělení Ústavního soudu pod č. [40/2014](#) Sb., uveřejněné pod st. č. 38/14 ve svazku č. 72 na str. 599 Sb. nál. a usn.). Právě z těchto uvedených hledisek se tedy Nejvyšší soud zabýval naplněním dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu, resp. § 265b odst. 1 písm. l) tr. řádu a některými skutkovými otázkami a hodnocením důkazů soudy nižších stupňů ve vztahu k právnímu posouzení jednání obviněného. V této souvislosti považuje Nejvyšší soud za nutné zdůraznit, že i Ústavní soud výslovně ve svém stanovisku konstatoval, že jeho názor, „... podle kterého nelze nesprávné skutkové zjištění striktně oddělovat od nesprávné právní kvalifikace ... však neznamená, že by Nejvyšší soud v každém případě, kdy dovolání obsahuje argumentaci ve vztahu ke skutkovým zjištěním, musel považovat dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. řádu za prima facie naplněný. ... Je totiž jediným oprávněným orgánem, kterému v tomto stadiu přísluší posuzovat naplnění konkrétního dovolacího důvodu (viz § 54 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Janyr a ostatní proti České republice ze dne 13. října 2011, č. stížnosti 12579/06, 19007/10 a 34812/10), a toto posouzení je závaznou podmínkou pro případné podání ústavní stížnosti (ustanovení § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu)“ [srov. bod 23 shora označeného stanoviska pléna Ústavního soudu]. V daném případě dovolací soud takový nesoulad, natožpak extrémní, neshledal. Soudy nižších stupňů se věcí řádně zabývaly, provedly v potřebném rozsahu obsáhlé dokazování, na jehož základě mohly učinit skutkové závěry, které našly odraz v tzv. skutkové větě odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně. Samotná skutečnost, že se soudy nižších stupňů z různých verzí skutkového děje přiklonily k verzi uvedené v obžalobě a podpořené jednou skupinou důkazů, které nebyly nijak deformovány, přičemž tento svůj postup přesvědčivě zdůvodnily, tzv. extrémní nesoulad založit nemůže. Takto zjištěný skutek byl následně také správně právně kvalifikován podle odpovídajících ustanovení trestních zákonů.

25. Obviněný sice formálně namítl, že nebyla naplněna objektivní stránka přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, blíže ovšem tuto svou námitku nekonkretizoval, pouze se vracel ke svým výhradám ke zjištěnému skutkovému stavu. Reálně tak žádnou připomínku k chybnému hmotněprávnímu posouzení zjištěného skutku nevznesl.

26. Lze tak uzavřít, že soudy nižších stupňů se věcí řádně zabývaly, provedly v potřebném rozsahu dokazování, aby na jeho základě mohly učinit skutkové závěry, které našly odraz v tzv. skutkové větě odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně a následně i v rozsudku soudu druhého stupně. Svě hodnotící úvahy poté oba soudy pečlivě vyložily v odůvodnění svých rozhodnutí, přičemž se nijak neodchýlily od výsledků dokazování, v rámci hodnocení jednotlivých důkazů nedošlo ze strany soudů k deformaci jejich obsahu a závěr o pachatelství obviněného vychází z logického vyhodnocení všech ve věci opatřených a v hlavním líčení provedených důkazních prostředků. V tomto směru lze odkázat na příslušné pasáže odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně (str. 5 až 29), jehož skutková zjištění a hodnocení důkazů akceptoval i soud druhého stupně, jak vyplývá z odůvodnění jeho rozsudku (str. 5 až 13). Soudy nižších stupňů tak důvodně na základě provedeného dokazování dospěly k závěrům o skutkových zjištěních, které jsou konkretizovány ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku odvolacího soudu.

V. Závěrečné shrnutí

27. Lze tak uzavřít, že námitky obviněného T. H. neodpovídaly deklarovanému ani žádnému jinému dovolacímu důvodu. Proto Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. řádu odmítl dovolání

obviněného ze shora rozvedených důvodů, aniž by přezkoumával zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí nebo jemu předcházejícího řízení. Protože Nejvyšší soud rozhodl o odmítnutí dovolání podle § 265i tr. řádu, mohl tak učinit v neveřejném zasedání podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. řádu.

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)